

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HAFTALIK

PENGUEN

YEDİNCİ YAŞ ÖZEL EKİ

"BİZ ÇOCUKKEN"

BEN ÇOCUKKEN

Selçuk Erdem

Kendimi bildim bileli çizirim. Çocukluğumdan beriye çok az çizim kalırsı, mesela okul öncesinden bu sonbahar sahnesi: Çizer burada ne anlatmak istemiş, o kız kim, o felseket çavşanı çizip de bu alanda bir kariyer hayal edebiliyor mu, belli değil... Ama sahne utraf bir şekilde her hafta çizdiğim şeylere benziyor. Sinecap mı o ağacı arkasındaki!

Diort-bes yazgıyımdan tasarımdan ilk çizgi Asteriks'tir. Dinyada bundan daha güzel bir çizgi olabilir miydi? Henüz okuma bilmeyenden için anımlar babam bana okurlardı. Sonra ben hipnotize olmuş bir şekilde 100 kere daha okurdum. Bakardım yani...

O yıllarda böyle çizgiromanları filan bulmak çok zordu, 70'lerin kılığını ben böyle anıyordum. Silonodan Asteriks'teki bütün kahramanları çizdiğimi hatırlıyorum. Bütün Roma ordusu dahil... Çizdikten sonra da kollarımdan güzele kasep kutku gibi oynar, kendi hikâyelerimi yazardım. Hâhâ da tarihi mekânları, kostümleri çizmeyi çok severim...

Bir gün öbür abim, Yavuz'u birleşer kararkten gördüm. Ne yapıyını sordum "mizah dergisi yapıyorum" dedi. Vay anam vay! Kocaman abi değil mi, yapabilir tabii, çok manalı geldi bana. Ama dergisini kaldırdı benden, zülmence ele geçirmeye çalışmıyordu. Artık kıskançlık mı dersiniz çaresizlik mi, kendi mizah dergisi yapmak zorunda kaldım ben de. Dergimin adı Ciri'ci. Fırı vardı ya o dönem, anes bu sını bulabildim herhalde. Ciddi ciddi yetiştirme telesi yaşadığını hatırlıyorum, nereye yatırsaydık. (Bu abim de çizir olmadık süper bir doktor oldu.)

Derslerde filan çizirken, arkadaşlar "bi dergiyi göndersene bunları" diyerek ıskıldı. Hs ha, diyemiyosun ki "Girge" gönderiyorum ama yayınlanmıyor! Gerçekten de Girge'a gönderdim. Heyecanla dergiyi bekledim. Çıkmadı. Bir daha gönderdim. Gene çıkmadı. Yılmadan göndermeye devam ettim. Sonunda bir gün mucize gerçekleşti. Yok, yım yayınlanmadı. Girge'da. Hiç yayınlanmadı (beş yıl sonra Limon'da başladım.) Mucize 15 yıl sonra Oğuz abimin bana "İyi ki sen elimde düğünmüşün, böyle daha iyi olmuş" demesi. Hayat işte...

Sonra abimler eve Girge'da getirmeye başladılar. Girge'nın sarısı da başka türlü hipnotize ediyordu beni. En çok Mutlis Beyi (Behiç Pek ve Laif Demirci) severdim. Dinyada bundan daha güzel bir çizgi olabilir miydi? İlk tarama ucuunu da, benden 9 yaş büyük olan Yunus abimin elinde gördüm. Abim de karikatür çizirdi ama bir gün benim daha iyi çizdiğimi söyledi, hatra bunu bir yere yazıp alını imzalandı. Şimdi konuk geliyor imzalaması filan ama o zaman diploma gibi gelmişti bana. (Abim sonra süper bir doktor oldu).

Unlu kışe bizim evde de kısmen geçerliydi. "Önce okunu bide, onu da hobi olarak yaparsın" İyi de "Hobi dedğin, bizim ilkokuldaki kulları peşpece biriktirmek, ben Roma ordusunu bayan sona çiziyorum, bunun hobilik yanı mı kalır?"

Ben çocukken biri gelip, büyüünce çizir olacağını söyleseydi kafayı yer miydim acaba?

Eğin Deniz, iki aylık kızınm Elz'nin çizim yeteneği olup olmadığını bir hafta boyunca gözlemledim, koyarız önüne Asteriksleri anlarsın. Ne be ota şok etme buldu Asteriks albümlerim var. Yanında 22 Penguen çıktı... Sinecap mı o haklardan?

TEKERLEME

CEM DİNLENMİŞ

Küçüktüm ufacıktım
Top oynadım acıktım

Bir gün yattım yatağa
Girdim ameliyatağa

Narkozdan ayılınca
Aklımda kaldığına

Ufaktım tefeciktim
Gündem çizdim geciktim

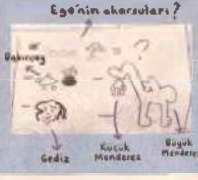
Halil Abi kızınca
Galiba çok yavaşım

Ortaokul başlayınca
Zorbalarla savaştım

Kopya çektim çalıştım

Tiyatroya buluştım

Az gittim uz gittim

Dere tepe düz gittim

Bir de dönüp baktım ki ne göreyim?

Çook uzak bi ihtimal

yıl 1970.. erzincan'ın o soğuk
dağ köyünde, çocuklukla
boğuşuyordum.. 5 yaşımdayım,
okula da gidiyordum bir yandan..
erken sökmüşüm okumayı
yazmayı.. ne bulsam okuyordum
ama bir şey bulamıyorum..
yıl 1970, burası bi köy..
kitap, gazete, elektrik, yok..
bir kar yağıyo, 8 ay kesiliyo
dünya ile tüm irtibat!

birgün istanbul'dan bir
okul, bizim okulu kardeş
okul seçmiş, bir koli kipat
göndermişler.. sınıfta bir
bayram havası.. istanbul
bizim için uzay o vakitler,
istanbul çok uzak ihtimal..
örttmen dağıtmaya
başlıyor kipatları.. içimden
bildiğim tüm duaları
ediyorum, bana resimli
kipat çıksın diye.. çıkmıyo
anasını satayım.. tuğfa gibi
yazı dolu bir kipat düşüyo
şansıma.. madam bovary..
daha 5 yaşımdayım lan,
ayağım uff olmuş, babam
gurbette, hava çok soğuk..
resimli bi kipat ya,
dünyada tüm istediğim!

muhtarın odasında
gördüm bi kere, şekillerle
bi hastalıktan nasıl korunabiliriz
onu anlatıyordu, hasta oldum
kipata!

neyse.. bir iki kipat değiştirme
hınlığına giriyordum kendimce
ama arkadaşlar yemiyo.. hava
soğuk, istanbul çok uzak ihtimal,
herkes haklı olarak resimli kipat
istio!

sonra teneffüs oluyo,
ben çıkmıyom dışarı, üzümeye..
hop değiştirmece yapıyom benim
tuğlayı, bi arkadaşın o güzel
resimli kipatıyla.. teneffüs uciyo,
herkes içeri giriyö, örtmene
şikayet ediyö o bi arkadaş,
resimli kitapım çalınmış diye..
kırmızı alarm.. örttmen pek bişey
veremediği için ahlak, ilke,
prensip vermeye çalışıyo bize!

bütün sıralar tek tek aranıyo,
kipat bulunamıyo.. örttmen
sinirlendikçe sinirleniyo,
sanki atom bombasının
formülleri çalınmış anasını
satayım.. sonra o lavuk bi
arkadaş, eliyle koymuş gibi
buluyo kipatı benim sırada..

dayak yiyorum ben, örttmeden..
feleğim şaşıyor.. 'suçum ne
örttmenim', 'resimli kipat
hırlızhığı', 'ama beş yaşımdayım
daha, hem büyüünce
karikatürist filan olacağım,
o kipat o mal arkadaşcan
daha çok bana gerekli belki',
dinlemiyö örttmen, nasıl
ağlıyorum sonra, iki gösüm
iki şelale.. dayak yediğim için
değil ha, resimli kipat
elimden gitti diye.. zaten
ayağım uff olmuş, zaten
babam gurbette, zaten
boyumdan büyük kederler
içinde kıvraniyorum!

o mal arkadaş üzülyö
hâlime, bize gelirsın
baktırırm sana da uzaktan,
diyo.. nasıl pis, gözyaşıyla
karışık muredil sümüklü bi
bakış fırtatıyosam o bi
arkadaşa, tırsıyo, arka sıralara
kaçıyo.. o an, o saat bkiyo
benim için o köy, o okul ve
o erzincan.. ben de kendi
resimli kipadaramı kendim
yaparım lan diyorum içimden
ve bir punduna getirip
istanbula kaçma planları
yapiyorum aruk!

sonra işte istanbul'a,
o uzak ihtimale taşıyoruz..
çarşaf dergisi, gırgır dergisi,
oguz abi filan derken,
tam 30 senedir kendi resimli
kipadaramı kendim hazırlıyorum
ve sizinle paylaşıyorum!

merhaba, iyi günler, nasılsınız..
bir sanaca dönuştü mü sizin de
yaşadığınız!

GEÇEN SAYININ ÖZETİ

TEKSE, İLAH TUCUARI SMITH'İN KARA AMACIYA AĞI KIZILDERİLERİ BEYAZLARA KARŞI KİŞİRTTİĞİNİ ÖĞRENİR DURUMU İNCELEMİŞ ANCAĞINA TEKİSİYE GİDEN TEKSE YOLDA SMITH'İN ADAMLARININ SALLARISINA UĞRAŞIR...

PİŞİRK OLUNA YERİ!

BUNUN UÇAR VAR AMA...

SANA KULİC TUTUN KOLUNA SAKAL - MAS DEĞER KACIN!

CİK!

SEKİZE LAN GELSEN DE OYNAMAYA GİTMEK İSTİYOR!

MURAT - TA DEĞİŞ VAR BAK - SANA...

ROMANCI O BENİM...

YOK MİSTER MİTİSİ İKİ SÖZ ROBERTO DİSİ ÇİPİSİ?

GERZEK!

Ben Çocukken...

MUSTAFA
SATICI...

Eve köpek beslemek en büyük hayalimdi... Ama olmadı, olsun...

Topla oynanan oyunların hiçbirini beceremedim... Ama oyunların arısına sızıyordum bir şekilde.

Oyun için yapılan bizi oyun oynarken neden kıldığını asla anlamadım.

Bazı saatlerde asla rahatsız edilmiş istemezdim.

Müşahade ederken şifre okuyan beni alkışları daha çok gururlandıran şeyler vardı...

Bir keresinde arkadaşımın doğum günü için hediyeyi benim yarım annem almıştı. (Siz siz olun kendinizi alın.)

Yeni taşındığımız mahallede bakbal yürüyerek gidip koşarak döndüğüm bir yerdi...

Benim için aşk, bir sevip de sevmeyen gelme sanatıydı.

Aynaya baktığımda kendimde senle alak birşey bulamıyordum... Hem güzel, hem girkin, hem de özelliğizdim.

Bazen de hiç birşey düşünmediğim zamanların olurdu...

O yıllarda çizdiğim şeyleri burada sizlerle paylaşmak istediğim ama nezdere hepisi ya çöpe gitti ya da kaptırmıştım... Kaldırıca annemin kendimi bildim bileli, sizlerle sağdağı ilkyardım kitabının bir sayfa larına o evde yokken çizdiğimim

Kağıt Kral

Kenan Yazar

ÇOK KOMİKLER
ACAYIP EĞLENCİLİ
GELİŞTİRİLMİŞ BİR
DÜNYA
BOYLE BİR MİSER
DE VAR...

SİMİTİN İÇİNDEN

Yeni bir dünya
Yeni bir dünya
Yeni bir dünya

OLDU DA ZATEN, SİMDİ
BENİM DE: SUDA DÜNYA,
GÜNÜSTE SÖLEN SÖZLERİ
DİĞİN

KAZITAN
Bİ TACIM
VAR...

DEDİM Kİ Bİ
GÜN BİR DE
BOYLE Bİ GİZ
KRALI OLUCAM,
BU SOKAKLARDAN
KURTULUCAM...

BİRAZ İNCELEYNCE
TELEVİZYON'DAN GÖRDÜM
BİRÜDÜ ÇİFTLİ İNSANLARI
GÖRÜNCE, BÜTÜN BUNLARI
ÇİZELERİN BU DÜNYA
YASAMIN ACISI VE
ABİHALAR OLDUĞUNU
ANLAMIŞTİM...

SEN SOKAK ÇİZİM DE DEĞİŞTİ,
GİZLİP ADAMLARIN ETİKLİNDE
TÖLÜM, BOMAKLARDAN ARAZAH
TEĞİSİ SAYFALARI TOPLAYIM
KAMİLİLLİ SÜLAH
İÇİNDE...

Ufakum

Çok ufakum. Bildiğin boyut olarak ufak.

Ayakkabılık boyumu aşırıyordu, o kadar ufaktım.

Amca ayakkabılık da hafif uzundu hanım. Babam eve fazla gelemezdi, kapandı. Adam bir gidiyor, 2-3 ayda bir geliyor eve. Geldiği zamanlarda da sağ olsun Lego'su, çukulatası eksik olmuyor, cumaları da beni gazeteciye yolluyor, görev amaçlı. Tabii Heybeli'de oturuyorduz, adada öyle her yerde araba yok, hatta araba yok, minyatür bi çocuğun başına çok fazla bir şey gelmez diye herhalde. Ufakken cumaları ekmek ve gazete almaya ada meydanına inerdim. Sarı bir dergi alırdım. Eve getirene kadar ekmeği de o sarı dergiyi sarardım. Adada ekmek hep sıcak olurdu sabahları, hem de çok sıcak. Ufakım lan zaten, derdimi bile doğru anlatamıyorum. Gazeteciye bile düzgün "Girgir" diyemiyordum neredeyse, bir de elimde adeta odun ateşinde lazerle ısınmış ekmeği tutuşturuyorlar... Firından eve giden yol çok da uzun değil ama ayaklar uşak, yolda Girgir'a bakıyorum, ne var ne yok diye. Sonra eve geliyorum, babam hiçbir zaman elinden almamış o sarı dergiyi, kahvaltıda masanın kenarında okunmaya çalışırdım. En fazla masada okuyordum diye kızdılar, o da bir iki kere. İnada görünce ondan da vazgeçtiler. İnceden sitemkâr bakış açılar ama hâlâ. Sonra boyum biraz daha uzadı. Ayakkabılığın üzerine dizdiğim Girgir ve Girgırların üzerinde de boyuc olarak ufak olan Fırılardan oluşan kule de. Ne acayip isimleri vardı. Şimdi şimdiki 'Fırıl'ın ismini ağır ağır anlayabiliyorum belki de. İkişinde de aynı çizimler çiziyor neredeyse. Çok acayip şeyler var, acayip çizimler, acayip yazan adamlar. Onları okuyorum devamlı, sonra esli sevdiğim sayıları okuyorum hafta içinde. Herkese ayrı bir kopmaya başlamıştım zamanla. Çizimlerden çizimi tanımak o zamanlar daha zordu. Şimdiki gibi değildi.

Herkese ilk başta Oğuz Aral gibi çiziyordum. Oğuz Aral gibi başlayan, sonradan kendi çizgilerini bulan. Ben de olduğum çizimleri evrimlerini haftadan haftaya izliyordum. İban Ertem. Latif

Demirci, Ergün Gündüz... Mepsinin de çizgilerinin ilk hâli aynı Oğuz Aral'dı. Sonra boynuzlar hafif hafif hareketlendi. O zamanlarda televizyon tüm gün değildi, insanlar şimdiki kadar farklı şeyler tüketmiyordu, bilgisayar yoktu, -hani vardı ama en fazla Commodore 64- dergilerde çizimler daha bir ünkü gibiydi. Herkes okuyordu. Herkes onlardan konuşuyordu sanki. Ama ben konuşacak arkadaş bulamadım uzun süre. Adadaki arkadaşlarım pek çalıyorlardı daha bu dergi işine. Behiç Pek'e benim gibi gülen bir babam, bir de Arap Kadri'yi seven annem vardı. Babam evin içinde bana "Lan Eko sinirlenme" diye bağıyordu, annem Zalak Mahmut'un aptallığına ve Muhlis Bey'e güllüyordu. Ailem dışında adada hep yalnız gibiydim. Ayakkabılığın üzerindeki dergiler arttıkça artıyordu. Yıllar sonra Heybeli'den İstanbul'a, şehre taşınma sırasında o dergilerden ayrılmak zorunda

kalımsak almıştım, ben de alamadım, canımın adada kaldı. İstanbul'a yerleştim. Tekrar toplanmaya başladım tabii. Ama hâlâ aklımda Bülent Arabacıoğlu'nun çizdiği En Kahraman Rıdvan'ın roboelü macerasındaydı. Bulamıyorum hiçbir yerde, hep aklımda ama kafa da giderek eriyor, anılar silikleşiyor.

Yıllarca hastası olduğum çizimlerden biri olan Kemal Aratan'la akraba çıkıyordum da bu aralara denk gelir. Ahmet Yılmaz'ın ünlü okuşu bu arada olur. Hatta o kadar acayıptı ki, Cem Yılmaz daha yeni başlamış stand-up'lara, Leman Kültür'ün üst katında kınıyor geçiriyor, izledikten sonra karın ağrıyor, kilitleniyorsun. Cem'e soruyorlar "Ahmet Yılmaz'ın kardeşi misiniz?" diye... Düşünsenize karikatürist gücünü. O yıllarda Erdil de Cem'in yanında oturuyor. Hem de çok uzun süre oturduydum (atmayayım ama 400-500 şovda oturmamış

kalışımı çok net hatırlıyorum. Koleksiyoncu değildim, sadece onlara bakmayı seviyordum. Galip Tekin'in istediğin öyküsüne geri dönüp olmak, İban Ertem'in vücudun içinde olan biteni anlatmaya garip bilim kurdu hikâyesinin beğendiğin bir yerini tekrar okuma hissim vardı. Stereo Seyfi'nin Klobert'e çıktıkları Amerika gezisi de oradaydı. Ayakkabılığın üzerindeki başka dergiler de vardı. Girgir'dan sonra Avne, Dilek, Haber, H.B.R. Maymun, Pısmık Kelle, Lemon... Çok acayip adamlar vardı çok. (Şimdikiilerden de bir iki büyük manyak çıktı, o ayrı.)

olabilir). Mizah, o günlerden sonra hayatı sanki daha çok değiştirmeye başlamıştı. Hayat algılamamız değişmişti. Yeni yazarlar-çizimler üniversitelilerin aklını alıyordu... Mizah evrimleşiyordu, giderek daha da acayip şeyler çıkıyordu ama benim aklımda hâlâ İban Ertem'de, Bülent Arabacıoğlu'nda, Suat Gönül'ay'da, Ergin Ergönül'ta'da idi. Sanki modern bi şeyler var dînienecek ama ben hâlâ Led Zeppelin dinlemek istiyordum, o kafa. Yıllar sonra birkaç yıl önce Muhlis Bey albümü buldum, sahaftan alırken satıcı bana "Bunları hatırlayan kalmadı" dedi. "Merak etme abi, hatırlarız bi şekilde" demişim artık. "Beni hatırlıyor musun? İmdi düşünüyordum da nasıl hatırlatacaktım ya? Manyak mıydın ben? Vesile oldu belki de.

RESİM ÖDEVİ: TREN İSTASYONU ÇİZİLECEK

Bana çizimi sevdiiren şey, bir tren istasyonu resimiydi. Sektiz yapımında gazetede gördüğüm, 'üç bin yılın tren istasyonları' haberinde bi illüstrasyon vardı. Her saatine bakttım. Üzerine hayaller kurdum. Şansa bak ki, ertesi gün öğretmen, resim dersi yerine sınav yapmış. Hafta sonuna resim ödevi olarak, tren istasyonu ödevini vermişti.. Koştum eve, açtım gazeteyi, resim defterini, baka çizmeye başladım. Zevkten kendimi kaybettim.

Pazaritesi ödevler gösterilirken, Bana göre, çayır çayır yanm resmini sıraya koyup bakmaya başladım. Diğerlerinden farklıydı. Yaptığım şeye çok güveniyordum ve övünmeyi bekliyordum. Hah hah ha! Sıra bana geldiğinde, öğretmenin 'kim çizdi bunu?' sorusuyla telaşa kapılıp 'ben çizdim, ben çizdim, valla ben çizdim' diye fazla abarttı bi savunmaya girdim. Bu savunmam yüzünden inanmadı. Yalan söylemenin yanlış bişey olduğunu söyleyerek kulugimi tuttu, daha ezmeden 'Ablam çizdi' dedim. O resim kaybolduğu için hatırladığım kadarıyla tekrar çizdim.

Birkaç yıl Volfram taklit ettikten sonra, bi çizgiroman yapmaya kalkıştım. Adı 'İron Demir'di. İngilizce sözlüğe bakıp, demirci İngilizce'sini, yerine da Türkçesini yazdım diye hatırlıyorum ama gerçek Demir adından da alınış olabilirim. İron Demir intikamı istiyordu. Kocaman bir kılıcı vardı, onunla kimseyi öldürmüdü ama çok adam dövdü. Nazin intikamını alacak, asla bilemedim. Bu adamın tek özelliği üçgen demir bir zırkı giymesiydi. Tipi hemen hemen yolda çizdiğim gibi basit bişeydi ama çizerken kafamda diğerine benzer kaskı bişey canlanıyordu.

Sonra dayımın eva getirdiği meşah dergilerinden taklit ederek çizmeye başladım. Çizdiklerinden birini yayınladılar. O dönem dergilerde Rus hayatı anlatılarak belli aserler çıkarılıyordu. Ben de aynı konular üzerine bir tane gönderdim. Çizdiğim çok kötüydü ama yayınladılar. Para bile verdiler.

ILK ARSİM KALEMİNİ KAGITIN
ÇİZME NİYETİ HATIRLAMAKTIR.
RUM AMA S.S. KALENİN
İLEKÜLMÜ VERİLMİŞ
SEBEBİNİ DEYİLMİYOR
KALEMİNİ ÇİZMEK
SÖZÜMÜNÜ SÖZÜM
ÇALIYOR OLMAKTI...
BİLEMEZ DÜŞÜNÜP
PARLAK BİR GÜN
ÇALAN BİR TAKSİRİN
KUSUDUR...
KİM BİLİR...

5 yaşındayken
mahallenin arka
düzünü Banu'nun...

BİR ÇOCUKLUK SİLSİLESİ

Barış Atar

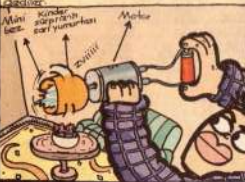
Gözlerim kapatıyorum... Evet başlıyorum...
Annenim diiz var... Dev, kocaman dışınka
yattıyorum... İlklerime kadar husuru
hiç uykusuzluğum bir meditatifan. Anne
diz...

Kuşadası'nda, Yenimahalle'deki evimde
otuyordum... İnsan a yaşlarda bile
sürekli oturamaması gerektiğini
algılıyor demek ki...

Bişey almıyordım
herkes bişey
alıyo... Ben de
bişey olma.
İyim
bişey...

Babam her sorunu çözüyordu ya...
Kart kutisi sorunu da çözüldü.
Yükekten inanmıştı... Bir gün okuldan
eve dönerken...

Evet bi görüntü daha geldi...
Ama ham ezemiyordum...
Kim bu ya?...

Maykıl Ceksın almıştım Ama 45 derece
egleniyordum... Sarıya da ne isim
var...

Sürekli korku filmleri izlediğim zihnel
yattımdım. Ama bir gün babam
bu sorunu kakünden çözdü. Evet,
babam her sorunu çözüyordu...

Çizmeye ara verip kendini playstationa
verdım... Ama babam bu problemi de
ortadan kaldırıp ve playstationımı
3 üncü kattan aşağı fırlattı...

Sagların kesiliyor... Neden beni sürekli
bel yapmaya çalıştıklarını anlıyordum...
Tartıyorum (istekle beraber alan, anımsan
tı kervan)...

Mağale arkadaşım Serdar bu... Elde
yeni bişey varsa biz de *nerden alıyo-
dive sorarak... O da 'Almanya'da
dendi... Çok hızlı söylediki bunu...

En verimli çağımda annem beni
ya verdi. Mayyam hayze bana bi
dönem baktı...

Aradan yıllar gıştı... Sany hâlâ babamın
kuramıyacağı bir playstationı yapmaya çalış-
yor... Ben de kartı kartlarım çöpe atılmam
dışta dergide çözüyorum. İy ki babam PENUEH.

Ücretsiz PDF Kitap Arşiv: <https://arxiv.org>

SON BAHAR NAVİL GİLDİ?

"ŞEKİLDE KIRILAN
FİYLER KÖYKÜYÜ
AMA YILAN GİR-
KIRILARAK KIRIL-
LIR..."

VAZO
VERİY-
GEL-
KIR-
BEN...

AMA
SILAHLI
KORUMA-
LARI
GÖR-
SAKLA-
MILAR...

SANMI
YAZININ
ANNE-
BABA-
DİR-
OMAR...

BUNLAR BENİM GEÇEE-
BİM YERLERE DEVRİ-
LEBİLECEK...

ÇOK DİKKATLİYDİM... AMA
YILLAR GEÇTİKÇE TEHLİKE
BÜYÜYORDU... DOMINO TAŞLA-
RI GİBİ ZİNCİRLEME
FELAKETLER HAZIRLIYOR-
LARDI

HAYAT BOYU BENİ
SUGLAMAYA YETE-
CEK BİR
NEDENE
HİTTİY-
LARTIYDI...

OLABANCIŞTIR
REKİFERLERİM
SASINDIĞI ON İKİ
YASINCA GELEBİL-
DİM... ONLARIN
GÖZLERİ BENİM
BENİM GÖZLE
RİM ONLARIN
ÜZERİNDEYDİ...

YILLARDAN
BİR YIL VE
GÜNLERDEN
BİR GÜN...

...BÜTÜN DİKKATİ-
Mİ DABİTAN BİR
PEY OLDU...
BİR MÜZEDİY-
DİK,

BENİM YAŞLARIM
DA BİR KIZ DİKKATİ
LE BANA BAKTI...

UTANARAK
BİRAZ GÜZEL
CEKİLDİM
BİR BEY-
GARTTİM...

YILLAR YILI ZİNCİRLEME
BAKŞIYONLARIMIN ÜZERİ-
NE BİR ANDA
BÖŞÜLÜP TÜM ENERJİSİNİ
MİKELANJİNİ
MEYKELİN
DE PATLATIŞTIR...

MICHAELANGELO

VE UNLU DAVUT
HEYKELİ

BUFF

TUZZ BUZZ OLDU...

BU BENDİM...

ANNEMLE BABAM BENİ
İÇİ TANIYARAK OY
VERİNDEN KASTILAR

TAM ON BEŞ
SENE YEDİM...

MÜZEDEN KIZ BENİ ZİY-
A BEĞE GELİYORDU...

HUKUK
OYUNUYA
BAŞLAMIS
TI...

YILLAR YILI ULUSLAR-
ARASI MAHKGEMLERDE
CEZA BİGİMİNİN DEĞİ-
TİRİLMESİ İÇİN MÜCA-
DELE ETTİ... EN SONUN
DA MAHKEMELER
BUNUN BİR KAZA
OLUŞUNU AMA İNSAN-
LIGA AT DİR DEĞERİ
DETADIN KALDIRMA-
NIN BİR BEDELİ

OLUPASI SEÇİLTİĞİNE YETİ-
MEKLEĞİM BİZ ONLARA ALINARAK
HEKİMİ YERİNDEN YAPMAYA ÇALI-
MAM SAKİTİRA İNSANLIĞIN ARI-
NA SÖĞİNMAMA KARAR VERİLDİ
AMA İKİ KİŞİ KAMU DAVASI
ACARAK HEKİMİ YAPMAYA ÇALI-
MAMIN YARATICILARININ SEÇİLMESİ
DAMA NİSPİNİ YAPMA İHTİSASI OLDU
BUHUN BUNUN DA TANININ
YARATICILARINA İYAN VEGN GÜCEL
ESERİ OLAN
İSLAMA
BUNUN
SAYGISIZLIK
OLUŞUNUN
İDDIA ETTİ

MAHKGEMİN PİSMANLIK İÇİN...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://nantey.org>

HÜCBEDE GEÇİLMEME UYGAR VEKİTİ...

UTANARAK KAVAN...

Tarama ucu kâbusumdu

Sönmez
Karakurt

KÜÇÜKKENE GİZLERİK ALEMİLE İLK TANIS OLDUĞUM YILLARDA CAĞALOĞLU KIRTASIYELEERİNİN MİDANI MIYDIM...
ORTAMIN KOKUSUNA, AMBİANSINA HASTAYDIM... SORSAYDILAR O DÖNEM; KIRTASIYECİ OLMAK İSTEDİM.

HOROZ MARKA TARAMA UCU
ARIYORUM; BU OLMALI...

VAAYY! GAVVATI
Bİ DUAYEN EDASİ;
BRRR!

AHH BU BENİM DEDEM OLAYDI...

Bİ SKİM YAPACAĞIM-
DAN DEĞİL AMMA
BUNLARIN HEPİSİ BENİM
OL SUN İSTEDİM,
HEPİSİ!

Bİ 300 GRANLIK
BOYUM KADAR
SÖHLER KARTONLARA
AÇ PARA HEBA ETMEDİM.

ONCA AFRA TAFA RYLA ALDIĞIM MALZEMELERLE EVE GELİR, SALONDAKİ ÖKÜZLEME YEMEK MASASININ
PANTEL ÖRTÜSÜNÜ SİYİRİP, ACAYIP SEYLER GİZECEĞİM UMUDUYLA OTURURDUM ÖKÜZLEME İSKEMLETE...

ULEN
LEONARDO
OLSA, BU SATIHTA
GİZAKTEN, SANATÇI
SÖYÜRDÜ...

TERS
IŞIK.

"H" KURSUN KALEM GÖK SERT GELİYOR OLMUYORDU,
"2B" İSE KAGIDI GAMUR EDİYORDU.
AĞAĞIM KURSUNKALEM KAT EDİLMİYERDİ.

SÖHLERİ YANAK
YUMUK KESMEYE
ZENARAT: SIFIR...

DANA GİZMEDEN
SİLİYORDUM; REFLEKS
OLMUŞ... ANA SİĞİ
ÖĞÜRLERİNDEN
GÖK DERTLİ.

RAHATIZ ÖTESİ Bİ OTURUS.

BAKİYORDUM KURSUN KALEMLE BAŞEDİYORDUM,
KÖTÜMDEN TER DAMLIYOR, TARAMA UCUNUN
KUDRETİNE, GİNİ MİREKKEĞİNİN SİYAHINA
SİĞİNİP BAŞLIYORDUM ALTYAPISIZ GİNLEMENE.
VAHİY BEKLİYORDUM TARADANDAN
AMMA NERDEE?..

PİC OLAN
SÖHLER: YAZIK,
MİLLİ SERVET.

SİNCİZELER
BEKLEDİĞİM
TARAMA UCU
KASKATI KE-
SİLİR,
KÂBUSUM
OLURDU.

GÖK SONRA UYANDIM
MEVZUNUN 300 GRANLIK
SÖHLERDE, HOROZ MARKA
TARAMA UCUNDA DEĞİL DE
NİYETTE OLUŞUNA...

POSTA
KAGIDI.

ÇİZGİ
VE
BEN

Erdil Yaşaroğlu

Anaokulunda ellerimi boyalara batırıp kağıtlara sürüyodum. Çizgiyi ilk orada çizdim.

İlkokulda bizzürü arkadaşım oldu. Ama en yakın arkadaşlarım Teksas, Tommyks, Kızılmaske, Conan, Batman, Mandrake ve Zagor'du.

Onlar bana çizmeyi
sevdirdiler.

Bi keresinde güzel çizdiğim için örtmenim beni azartırmıştı.

Sonra karikatürle tanıştım. 8-9 yaşları.
Kuzenim Vahol çiziyordu.

Bütün aile onu tebrik ediyor, seviyordu. Beni kimse sevmiyordu...

Bir gece herkes uyuyunca onun bir karikatürünü çaldım.

Önüne koydum ve aynısını çizdim.

Artık beni de sevecekti.

Sevdiler de...

Girgir, Firt, Çarşaf
okumaya başladım.

yeni arkadaşlarım oldu böylece.

Onlar çizgiyi daha da sevdirdiler bana.

0 zamandan beri
ciziyorum durmadan.

O kadar çok arkadaşım oldu ki bu hayatta.

